

Arrest

nr. 189 734 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 25 augustus 2016 waarbij het ontvangstbewijs van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*bis*) wordt ingetrokken en van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen betekend op 15 september 2016 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*ter*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1983.

Op 17 januari 2008 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum – type D, in functie van haar huwelijk van 4 september 2007 te Marokko met de heer E. A.Y. Op 17 juni 2008 wordt het visum type D aan de verzoekende partij afgegeven. Op 30 december 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 20 november 2009 neemt de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 januari 2010 vraagt verzoekster opnieuw een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) aan, in haar hoedanigheid van echtgenote van de heer E. A. Op 1 juni 2011 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Bij vonnis van 4 juni 2013 (AR: 12/5038/A) van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen wordt het huwelijk van verzoekster met de heer E. A. nietig verklaard.

Op 14 april 2014 neemt de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juli 2014 leggen verzoekster en de heer G. A., die in het bezit van een F-kaart is, een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen (district Deurne). Op 11 december 2014 wordt de verklaring van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen vermeld in de bevolkingsregisters.

Op 30 april 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf.

Op 20 mei 2015 neemt de gemachtigde de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Eveneens op 20 mei 2015 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 156 356 van 12 november 2015 verwerpt de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van 20 mei 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 mei 2015.

Op 7 juli 2015 dient verzoekster op grond van de artikelen 47/1 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van de heer G. E. Op 11 augustus 2015 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 7 januari 2016.

Op 7 januari 2016 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) betekend. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 167 575 van 13 mei 2016 vernietigt de Raad de bestreden beslissing.

Op 5 juli 2016 dient verzoekster een aanvraag in op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet voor een toelating tot verblijf als partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap met de heer G.A., derdelander met verblijfsrecht in België.

Op 19 augustus 2016 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 15*bis*.

Op 22 augustus 2016 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de burgemeester van de stad Antwerpen mee dat aan geen enkele voorwaarde van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet is voldaan zodat de wet hem toestaat een bijlage 15*ter* af te geven.

Op 25 augustus 2016 trekt de burgemeester van de stad Antwerpen de bijlage 15*bis* in.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing:

“Mevrouw,

Op 19/8/2016 werd u in het bezit gesteld van een bijlage 15bis – ontvangsbewijs van een aanvraag voor een toelating van verblijf.

De betreffende bijlage 15bis werd ten onrechte afgegeven, gelet op het feit dat u aan geen enkele voorwaarde voldoet van art.12bis§1 tweede lid van de wet. Daar waar de bijlage 15bis toch werd afgeleverd, kan dit document slechts de waarde hebben van een instrumentum dat niet onderbouwd is door een negotium. Uit het feit dat de gemeente een materiële vergissing beging, kunnen geen rechten worden geput.”

Op 15 september 2016 wordt de beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf betekend.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 12bis, §§ 3, 3bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: B.

Voornaam: F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1983

Geboorteplaats: M. (Marokko)

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

heeft zich op 19/08/2016 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Betrokkene voldoet aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis § 1 tweede lid : betrokkene heeft geen verblijfsrecht verworven, noch haalt hij/zij buitengewone omstandigheden aan om de aanvraag in België te rechtvaardigen.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit).

Zij licht haar eerste en enige middel toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden

vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken

(R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 23 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoekster is in het bezit van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie ingevolge de procedure die werd opgestart in het kader van art. 47 VW.

Op 19.08.2016 werd haar aanvraag dan ook volledig terecht ontvankelijk verklaard en ontving zij een bijlage 15bis.

Thans wordt er in de ongedateerde bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster aan geen enkele voorwaarde van art. 12bis voldoet. Verzoekster zou geen verblijfsrecht hebben verworven en zou zijn geen buitengewone omstandigheden aanhalen...

In de bestreden beslissing d.d. 25.08.2016 wordt er gemotiveerd dat er een materiële vergissing werd begaan door de gemeente.

Deze motivering raakt kant noch wal!

Art. 10 VW stelt het volgende:

§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...) 4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. [4 Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :]4 - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

Art. 12bis VW stelt het volgende:

§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : 1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; (...)

Art. 26 van het Vreemdelingen-KB luidt:

§ 1. De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven : 1° de voor zijn binnenkomst en verblijf

vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden; 2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd. Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

Verweerder diende dus na de aflevering van de bijlage 15bis de aanvraag ONMIDDELLIJK naar de Minister te sturen.

In plaats daarvan werden de bestreden beslissingen genomen.

Omdat verzoekster gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (zij is immers in het bezit van een AI geldig voor 6 maanden), had zij het recht om de bijlage 15bis in ontvangst te nemen.

Alle andere documenten vereist voor de gezinshereniging werden eveneens overhandigd aan de gemeente.

Het middel is gegrond.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu geeft de tweede bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 10 en 12bis, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging kan genomen worden waarbij zij uiteenzet dat verzoekster aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis, § 1, tweede lid heeft voldaan, zij geen verblijfsrecht heeft verworven en geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald om de aanvraag in België te rechtvaardigen.

De aanvraag om toelating tot verblijf werd ingediend op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, §1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;[...]"

Artikel 12bis, § 1, eerste lid en tweede lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:

[...]"

Artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1

De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de wettige partner van een derdelander met een onbeperkt verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits zij evenwel voldoet aan bepaalde voorwaarden. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet verder dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, in beginsel zijn aanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van de toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt of de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 3° van de Vreemdelingenwet.

De burgemeester of zijn gemachtigde dient conform artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit te onderzoeken of verzoekster bij de aanvraag op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4° van de Vreemdelingenwet alle vereiste documenten overlegt.

In casu heeft de burgemeester in de tweede bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist dit en is van oordeel dat zij valt onder de uitzondering voorzien in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° nu zij gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk omdat ze in het bezit is van een attest van immatriculatie geldig voor zes maanden. Met verweerder in de nota moet de Raad echter opmerken dat een attest van immatriculatie slechts een voorlopig verblijfsdocument is in afwachting van een definitieve beslissing en dit niet inhoudt dat verzoekster reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Bijgevolg kan geen schending aangenomen worden van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoekster meent dat de tweede bestreden beslissing *in casu* onterecht werd genomen daar zij door de gemeente in het bezit van een bijlage 15bis werd gesteld. Ze vecht dan ook de intrekking van dit ontvangsbewijs van de aanvraag voor een toelating van verblijf aan, de thans eerste bestreden beslissing.

De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekster haar aanvraag heeft ingediend op het Belgische grondgebied waarbij zij zich beroept op het in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. In deze situatie diende de gemeente, conform artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit eerst na te gaan of de vreemdeling alle vereiste documenten heeft voorgelegd vooraleer de aanvraag in overweging kon worden genomen. Pas dan overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangsbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verzoekster naar aanleiding van de aanvraag het volgende heeft voorgelegd: een F+ kaart van de partner, een kopie van haar paspoort, een betalingsbewijs van 160 euro aan de FOD Binnenlandse Zaken, een gelegaliseerd bewijs van goed gedrag en zeden uit Marokko, een overzicht van werkloosheidsuitkeringen van de heer G.A., bewijs van goed gedrag en zeden uit België, uittreksels uit de geboorteakte van de zonen van verzoekster en de heer G.A., een medisch attest dat verzoekster niet lijdt aan ziekten die de volksgezondheid kunnen bedreigen, een uittreksel uit het bevolkingsregister met vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning met de heer G.A., een verklaring van een lidmaatschap bij het ziekenfonds voor verzoekster, haar partner en hun zonen, een uittreksel uit de geboorteakte van verzoekster, een attest van regelmatige lesbijwoning van een van de zonen, een kopie van een eigendomsakte van de heer G.A. Hieruit blijkt dat verzoekster inderdaad geen bewijs van toelating of machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in een andere hoedanigheid heeft voorgelegd.

Bijgevolg heeft de burgemeester, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, op 19 augustus 2016 verkeerdelijk een bijlage 15bis aan verzoekster uitgereikt, dat overigens geen ontvankelijkverklaring van de aanvraag inhoudt doch een louter ontvangsbewijs van de aanvraag. De burgemeester verklaart bovendien niet enkel dat het om een materiële vergissing ging maar vervolgt verder dat de bijlage 15bis slechts de waarde kon hebben van een *instrumentum* dat niet onderbouwd was door een *negotium* nu aan geen enkele voorwaarde van artikel 12bis, § 1, tweede lid is voldaan. Hij ging dan ook enkele dagen later, nl. op 25 augustus 2016 over tot de intrekking van deze onrechtmatige akte. De burgemeester kon het ontvangsbewijs intrekken nu het om een onregelmatige rechtshandeling gaat en hij dit binnen de beroepstermijn heeft gedaan.

Bijgevolg kon *in casu* de burgemeester overgaan tot het nemen van zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de beide bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster voert geen andere argumenten aan aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

Waar verzoekster ter zitting nog wijst op het arrest nr. 167 575 van 13 mei 2016, wijst de Raad erop dat in die zaak de Raad een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft vernietigd omdat de bestreden beslissing niet voorzien was van enige handtekening, dermate dat de Raad niet kon nagaan of de beslissing was genomen door een daartoe bevoegd persoon, wat de openbare orde raakt. Dit is *in casu* voor geen van beide bestreden beslissingen het geval. De bestreden bijlage 20 was - zoals de thans bestreden tweede beslissing - niet gedateerd, maar *in casu* is de Raad wel in staat vast te stellen dat de bestreden beslissing, die werd betekend op 15 september 2016, genomen is binnen de wettelijk voorziene termijn na het indienen van de aanvraag van 5 juli 2016.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES